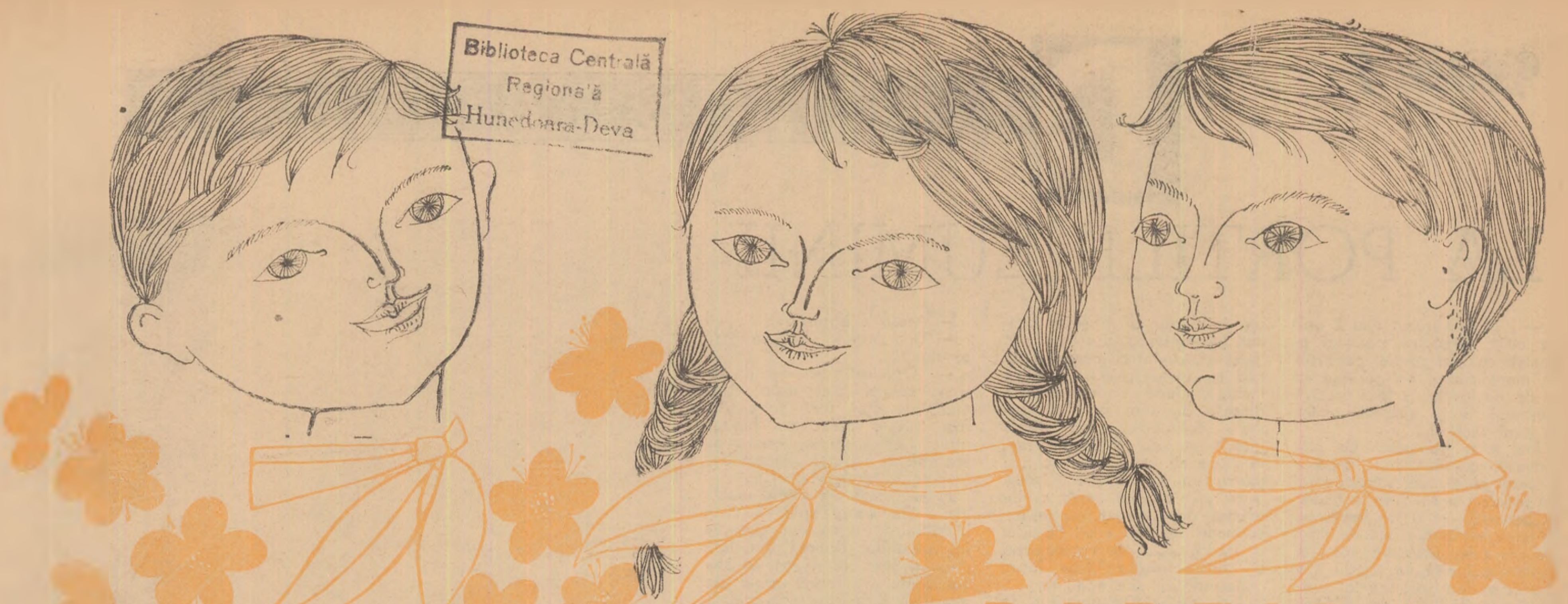

PARTIDUL

Muzica : Vasile POPOVICI

Versurile : Eugen FRUNZA

Cuvîntul libertate
Îl știm din moși strămoși,
Cuvînt de dor și luptă
Din anii-ntunecoși.

Dar dacă astăzi, liberi,
Sub soare ne-am văzut,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut ! } bis

Cuvîntul pace-l știm noi
Din vremuri strămoșești,
Cuvînt de dor și luptă,
De doine și povești.

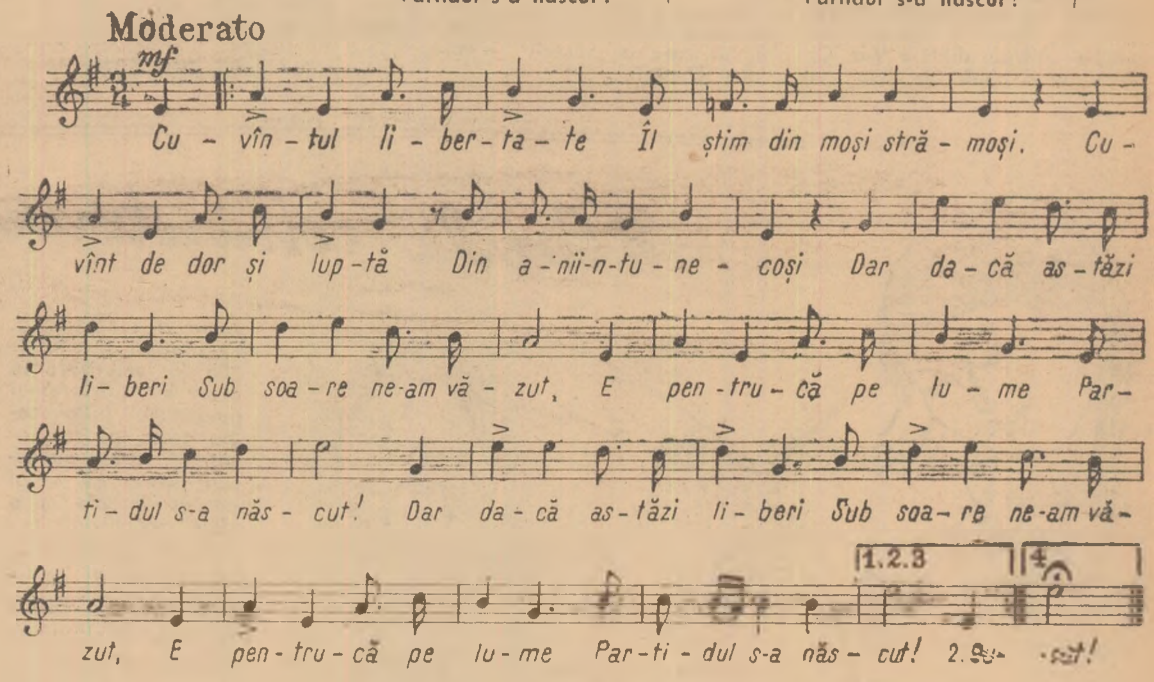
Dar dacă astăzi pacea
Ni-i lege și ni-i scut,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut ! } bis

Cuvîntul fericire
De mult îl știm rosti ;
Un drum cătam sub soare
Spre-un țărm cu bucurii.

Dar dacă astăzi mergem
Spre țărm, pe drum știut,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut ! } bis

O, cîte dulci cuvinte
Le-am moștenit în grai !
Doar bănuiam ce-nseamnă,
Ce tîlcuri au sub strai.

Dar dacă astăzi tîlcul
Deplin l-am priceput,
E pentru că pe lume
Partidul s-a născut ! } bis

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 15 (1059) * miercuri 13 aprilie 1966 * 8 pagini 30 bani

Despre citit

de Marin SORESCU

Cum se citește o carte ?

Dacă aș fi bătrîn, mi-aș aminti că basmele lui Petre Ispirescu le-am citit mai întîi ascultîndu-le de la un unchiaș sfătos, că apoi am luat eu singur cartea și am petrecut cîteva luni (sau ani) de tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte, îndoind foile într-un mod cu totul necuminte. Aș mai spune, de asemenea, că pe Jules Verne l-am citit fie cu coatele pe masă, fie în pat, poziții, de asemenea nerecomandabile, dar asta neîmpiedicîndu-mă de loc a mă simți cu adevărat în submarinul care face 20 000 de leghe sub mări, ori în drum spre centrul pămîntului, ori dîrdîind de frig la polul sud.

Dar pentru că nu sînt bătrîn, în orice caz experiența mea nu e atît de bogată cum mi-ar plăcea mie să mă laud, trebuie să vă mărturisesc că întrebarea de mai sus mi-o mai pun și eu. Într-adevăr : cum să citesc o carte ? Există oare vreo poziție anume pe care dacă o deprinzi la timp, toate bibliotecile începînd cu a școlii și sfîrșind cu cea a Academiei, trec automat în capul nostru cu toate secretele lor ? Cu riscul de a-i dezamăgi pe unii cititori, trebuie să le spun că o astfel de poziție cheie nu a fost încă descoperită. Și chiar dacă ar exista poate nimeni nu ar ține seama de ea ; Petre Ispirescu tot va avea paginile îndoite, iar Jules Verne va fi citit tot cu coatele pe masă. Asta pentru că așa cum unii ascultă zilnic la „Sfatul medicului" că pe dinți trebuie să ne spălăm vertical nu orizontal, iar ei continuă să se spele toată viața mișcînd periuța orizontal, iar nu vertical, tot așa poate n-ar ține seama de recomandarea de a citi cărțile stînd drept și nu cocoșat, ori dacă ar sta drept poate n-ar citi cartea pînă la cap și iar n-ar fi bine.

Ar exista, e adevărat, și un mod igienic și sănătos de a citi : modul pasionat. Este singurul pe care îndrăznesc să vi-l recomand.

El poate da cele mai bune roade și în fața lui chiar că orice bibliotecă își deschide rafturile cu volume !

Dragostea pentru literatură poate fi cultivată. Dacă știi să-ți alegi cărțile (pentru că există cărți care parcă-ți strepezesc dinții, cărți care-ți deschid pofta de citit și cărți care ți-o închid, îți strică „foamea") nu numai n-o să te plictisești citind, ci cu fiecare lectură vei deveni mai dornic de a citi și urmarea. O carte bună are întotdeauna „urmare" : toată biblioteca.

Așadar, să învățăm să ne pasionăm de operele literaturii noastre și ale literaturii universale, să învățăm să ne descurcăm prin rafturile pline alegîndu-ne mereu acele titluri care ni se potrivesc, în așa fel încît, la sfîrșitul fiecărei noi lecturi, să putem spune ca marele Tudor Arghezi : „Carte frumoasă, cinste cui te-a scris !"

În modul acesta, fără a ști niciodată precis cum se citește cel mai bine o carte, ne vom pomeni că am trecut printr-o mulțime de cărți și că unele ne-au plăcut, și ne-au făcut viața mai interesantă, și mai bogată, și mai frumoasă.

ȘCOALA – FACTOR DE CULTURĂ ȘI CIVILIZAȚIE

Anii de după 1944 au adus puternice transformări în viața materială a societății noastre ; s-au produs schimbări mari și în profilul spiritual al oamenilor de pe întreg cuprinsul patriei.

Tineretului i s-au deschis toate porțile spre realizarea celor mai îndrăznețe visuri. Prin muncă și perseverență, însușindu-și cunoștințele transmise în școala generală, poate să meargă spre liceele de cultură generală sau de specialitate, iar de aici spre învățămîntul superior.

Iată de ce, dragi pionieri și școlari, mă adresez vouă cu convingerea că sînteți conștienți de menirea voastră în viitor. De voi depinde însușirea valoroaselor cuceriri ale culturii.

Creatorii de mîine sînteți oricare dintre voi (ca inginer, arhitect, doctor, cercetător, profesor, tehnician sau muncitor de înaltă calificare), dacă veți înțelege să munciți cu rîvnă și devotament pentru țară și popor.

La Congresul al IX-lea al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R. preciza că **„Școala, principalul izvor de cultură și factor de civilizație, va cuprinde în țara noastră în următorii cinci ani aproape un sfert din populație".**

Industria țării noastre merge astăzi pe linia dezvoltării tehnicii celei mai avansate. Partidul Comunist Român a deschis orizonturi largi cercetării științifice prin înființarea, pe lîngă Consiliul de Miniștri, a Consiliului Național al Cercetării Științifice, care ne va asigura cadre noi pentru acest scop. Cei care aspirați la această muncă grea și utilă societății noastre socialiste, trebuie să vă începeți ucenicia din școala generală, chiar din clasa a III-a, prin **formarea deprinderilor de cercetare și de muncă constructivă,** în cadrul orelor și a cercurilor de specialitate : matematică, fizică, chimie...

Pasiunea de a munci, de a construi o navă, un aparat cît de mic, va încolți în voi dorința de a deveni un inginer, un constructor, un inovator, un creator de modele la nivelul cel mai înalt al tehnicii.

Poporul nostru a dat oameni celebri, înaintași de mare valoare care pot fi oricînd exemple vii în munca voastră ca : Traian Vuia, Victor Babeș, Gheorghe Țițeica, Dr. Gheorghe Marinescu, Mihai Eminescu, Tudor Arghezi.

Gîndiți-vă că în trecut, școala nu a permis oricui să poată studia. Aveți astăzi tot ce vă trebuie : școli, manuale, laboratoare. Se cere numai perseverență și seriozitate în muncă.

Mergînd pe drumul deschis de partid, sînt convins că voi, cei mai tineri azi, veți ridica în viitorul apropiat, pe culmi tot mai înalte, știința românească.

Constantin MARCULESCU
profesor emerit
Director adjunct, Liceul nr 15
București

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

LA PORȚILE LUMINII

— ... N-au trecut nici 2 ani de cînd, după ce partidul a hotărît ca aici să fie construit un mare sistem hidroenergetic și de navigație, a fost deschis șantierul. Și ia uitați-vă acum în jurul vostru !...

Era o zi frumoasă, de primăvară, cu văzduhul limpede și cerul curat. Cei aproape 70 de pionieri și elevi de la Școala generală nr 1 de la Turnu Severin, veniți în vizită la Porțile de Fier, urcaseră sus, pe coasta muntelui, la tunele De aici se vedea aproape tot șantierul : o mulțime de autocamioane și basculante alergau necontenit în toate direcțiile ; buldozere puternice răsturnau valuri de pămînt în valurile mișcătoare ale Dunării, excavatoare mușcau lacome din maluri înalte, macaralele își roteau brațele lungi ; se vedeau clădiri multe, unele terminate, altele în construcție, stive înalte de lemne, de bare de oțel, de saci de ciment ...

— ... La chemarea partidului au venit aici mii de constructori, din toată țara. Cei mai mulți dintre ei au sosit cu experiența multor șantiere. Și, toți ca unul, au pornit bătălia înverșunată cu bătrînul fluviu. Nici unuia nu i-a fost și nu-i e ușor. Dar majoritatea lor sînt comuniști și uteciști, și pentru ei știți și voi că nimic nu poate fi imposibil cînd e vorba să îndeplinească o sarcină dată de partid ...

Ascultîndu-l pe inginer și privind ca toți ceilalți împrejurul lui, deodată Adrian (Conache Adrian dintr-a V-a C), zîmbi unui gînd. Cu vreo trei ani în urmă, citise și el basmul lui Ali-Baba. Și-l fascinase „sesam", cuvînt cu care Ali făcea să se deschidă și să se închidă, după dorință, stînca dincolo de care se aflau comori fabuloase. Mai tîrziu însă, înțelesese că „sesam" nu-i în stare să miște din loc nici măcar un fir de praf. Totuși acum știa că sînt unele cuvinte care, după ce au fost rostite, și munții se pot urni. Partidul a spus : „Aici se va construi o hidrocentrală !". Și iat-o, „născîndu-se" sub ochii lor.

Aici, pe coasta munților, la zeci de metri înălțime, constructorii au săpat în pereții de stîncă, au „aruncat" poduri peste prăpăstii, au sfredelit sute de metri de tunele prin inima munților

— ... Cind veți fi mai mari cu 5 ani, veți trece pe șoseaua aceasta, ori pe calea ferată de lîngă ea. Veți trece peste 1 500 de metri de viaducte și prin 1 800 de metri de tunele. Și vă veți putea vedea chipul în apele Dunării. Acum, cînd vă uitați cît de jos e Dunărea, poate că nu vă vine să credeți. Dar cînd barajul, înalt de 60 m va fi gata, Dunărea va urca pînă aici, la marginea acestei șosele ..

N-au trecut nici 2 ani. Dar încă de pe acum se poate merge pe o parte din această șosea, iar al treilea tunel e aproape gata ..

— Vedeți, acolo lucrează tata ! . .

Anișoara (Simca Ana), arăta cu mîna spre marea insulă de metal care a „răsărit" în mijlocul Dunării

— Acela e batardoul.

— Dar „oalele" acelea mari ce sînt ?

— „Oalelor" acelea li se spun celule. Sînt niște vase mari, de oțel, fără fund. Au fost bătute adînc pe fundul albiei. Iar acum se toarnă în ele balast. Acolo se pune acum temelia viitorului baraj ...

N-au trecut de atunci decît 2 ani. Dar iată, copiii văd cum bătrînul fluviu nu mai găsește în calea lui drumul din totdeauna știut. În mijloc, își sfîșie apele în marea insulă de metal și, furios, se repede spre mal. Dar malul nu mai e nici el cel știut dintotdeauna. Pe acolo pe unde altădată curgeau apele, acum trec în goană, pe șine, trenuri lungi și grele, aleargă neobositele camioane.

— Haideți acolo, la baraj, să vedem mai de aproape ...

*

Spre amiază, după ce au colindat mai tot șantierul, după ce au privit îndelung cum lucrează constructorii și au stat de vorbă cu ei, micii vizitatori au pornit spre casă. Fiecare ducea cu el imaginea marelui șantier, a marii bătălii pe care sute și sute de oameni, însuflețiți de hotărîrile partidului, o duc, acolo, la Porțile de Fier, cu bătrînul fluviu. Și fiecare dintre ei știa că fluviul va fi învins și pus la lucru, că peste vreo 5 ani, din apele lui va izvorî lumină și putere, că Porțile de Fier se vor transforma în niște porți ale luminii.

Constantin DIACONU

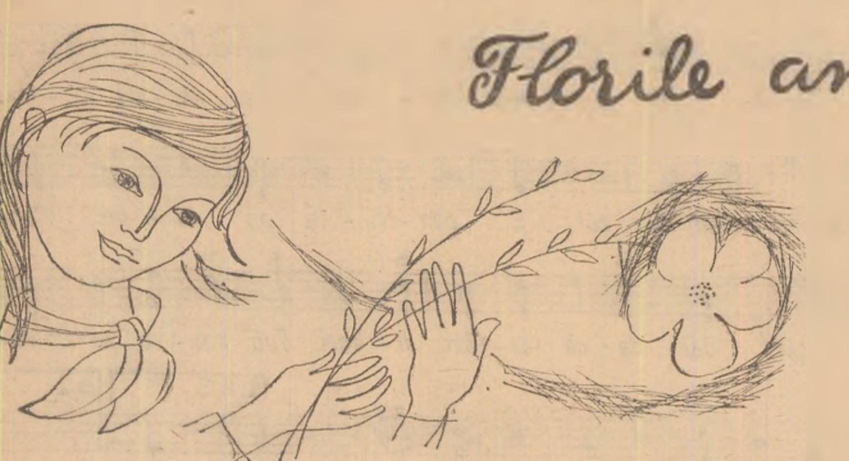

„Aici, unde acum se văd schelele și macaraua, va fi în curînd un bloc. Un bloc cu ferestre mari, luminoase, cu balcoane în care florile vor rîde spre soare în toate culorile" — par să spună cei trei pionieri.

Un nou bloc de locuințe care se va înălța alături de numeroase altele construite pînă acum în Brașov.

Foto : Gr. PREPELIȚA

Florile amintirii

O stradă a Galațiului coboară îngustă spre port, cu Dunărea în dreapta. Deodată se deschide în stînga un parc frumos, liniștit. In mijloc e un monument de piatră modest, a cărui înfățișare îi trădează vîrsta și semnificația. Te apropii și citești : „La 13 iunie 1916 în acest loc, din ordinul guvernului burghezo-moșieresc, au fost asasinați nouă muncitori care au luptat pentru libertate și o viață mai bună".

Piatra-i veche, pe alocuri se văd cîteva rosături, dar literele se citesc cu ușurință. Se vede că cineva s-a îngrijit ca șanțurile lor să nu se astupe cu vremea. Iar întreaga placă e curățată cu migală. Mai jos de inscripție, în cei doi umeri ai blocului de piatră, ca-n niște ghivece patrate, pîlpîie multicolor cîteva panselute. Alături, din două ghivece mari, pletele unor plante ornamentale curg în jos îmbrățișînd piatra.

— Vedeți, sus, geamurile acelea din stînga ? De-acolo s-a tras, îmi spune o voce, arătînd spre clădirea somptuoasă din față, fosta căpitănie a portului. Nu era o grevă obișnuită, protestau și împotriva războiului.

Mă apropii de monument și-l privesc în tăcere. Privesc toți de parcă acum l-ar vedea prima oară. Îmi opresc ochii pe cele două ghivece cu plante ornamentale :

— Avem acasă mai multe... îmi spune cineva. Am ales două ghivece mai mari, mai frumoase... Și tace.

— În jur, printre pietricele, răsăriseră fire de iarbă. Am curățat locul...

— Azi am fost eu de serviciu.

— Mulți stăm pe aproape. Trecem spre școală pe lîngă el... E de mult al nostru.

Nu mai țin minte ce anume mi-a spus fiecare ; ce mi-a spus Bonef Viorica, Crăciun Viorel, Nicolae Elena, Mehedinți Maria, Hurșud Arșaluis... Ascultasem cîteva minute glasul detașamentului nr. 2 al claselor a VII-a, Școala generală nr. 4 Galați.

Trecuse mult timp Din port același șuierat de sirenă din totdeauna, cu mirajul depărtărilor de apă vestea că un vas vine sau pleacă. Am lăsat modestul monument pe malul Dunării, salutat de sirenele vaselor.

În jurul pietrei grăitoare am lăsat soarele primăverii, florile care nu dorm niciodată și — straja vie — macii roșii ai cravatelor pionierești.

Ilie TRAIAN

Cînd era de vîrsta voastră :

COPILUL DIN DELEA-NOUĂ

Barbu Ștefănescu Delavrancea

Școala Domnească de la „Maidanul Dulapului" se pare că avea o faimă aparte de celelalte instituții de învățămînt ale Bucureștiului din al șaptelea deceniu al veacului trecut. Nu-i poți găsi măsură de comparație nici în „Școala sucursală de băieți nr. 4 din Culoarea de Negru", nici în reputatul liceu Sf. Sava, aflat pe cheiul Dîmboviței la întretăierea cu Podul Mogoșoaiei !

De ce oare ?

Poate doar dom' învățător Ion Vucitescu ar fi putut da răspuns la această întrebare. L-a descoperit într-o zi de început de toamnă Barbu, mezinul lui moș Ștefan Tudorică și al mamei Iana, venit aici să-și continue instruirea începută cu diaconul de la Sfîntul Gheorghe Nou. Iată-l tremurînd ca varga în fața „domnului" Vucitescu, dornic să-l încurce pe elev.

— Cît fac 25 de măgari și cu 15 boi ?

Barbu rămîne contrariat în fața unei probleme care-i cerea să adune două categorii de viețuitoare atît de deosebite.

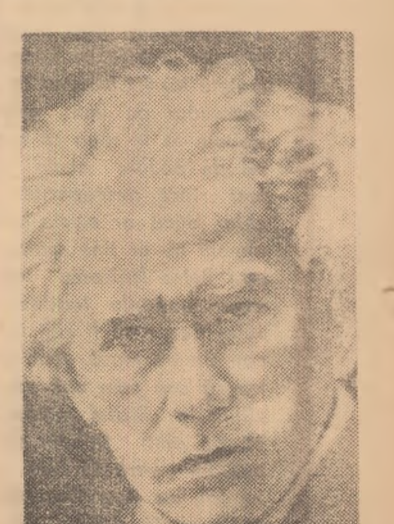
— Domnule, nu pot face socoteala pe măgari și pe boi, că tata n-are decît cai !

„Domnul" pufni în rîs, iar elevul, pentru asemenea răspuns, primi la palmă „cinci cum o fi și cinci pe dungă".

Atmosferei apăsătoare găsită de el în Școala Domnească și apoi la Liceul „Sf. Sava", copilul n-a putut să-i opună decît dragostea lui pentru natură, singura în care a găsit sinceritate în aceste zile. Cel care avea să devină peste ani Barbu „de la Vrancea", pseudonim evocator al obîrșiei familiei sale de oieri vrînceni, și-a descoperit de timpuriu în natură și vocația de mînuitor al condeiului, ce-i drept, pentru început stîngace:

„Natura se deșteaptă c-o dulce melodie,
C-o doină cîmpenească, c-un imn armonios :
Și cer, și cîmp, și vale se cîntă-n poezie,
Trecutul chiar se plînge în mersu-i zgomotos".

Sînt cîteva din primele lui versuri, început timid de creație literară, cu care a intrat în anii adolescenței „pe arena literaturii române", după cum au consemnat contemporanii săi.

Dar Barbu Delavrancea se va consacra ca prozator și dramaturg ale cărui surse de inspirație vor fi — alături de frumusețile naturii patriei — folclorul, viața satului și gloriosul trecut istoric al poporului. De la „Între vis și viață" la „Viforul", de la „Hagi-Tudose" la „Apus de soare", marele scriitor va lăsa o valoroasă operă literară pătrunsă de dragoste pentru pămîntul și poporul al cărui fiu devotat a fost.

Val. TEBEICA

...Anotimpul cînd mugurii se deschid, şi florile adună în petale lumina, visînd la fructele pe care le vor dărui... Patria este o grădină în veşnică primăvară, pentru că pretutindeni, voi, pionierii, imaginîndu-vă viitorul, priviţi în apele lui limpezi ca într-o minunată oglindă, şi întrezăriţi peste ani, chipurile voastre puternice, săvîrşind cu pasiune profesiunea aleasă poate de pe acum... Povestirile cuprinse în această pagină, sînt adunate din cartea cu intîmplări adevărate a vieţii şcolăreşti.

...Vă veţi recunoaşte printre eroii ei ?

de Maria PETRE

Un ceas, un difuzor, un televizor... şi o hotărîre

Mama îşi uitase ceasul pe masă.

Pentru că îl privea concentrat, inima băiatului a început să bată foarte tare, dominînd tic-tacul delicat al maşinăriei.

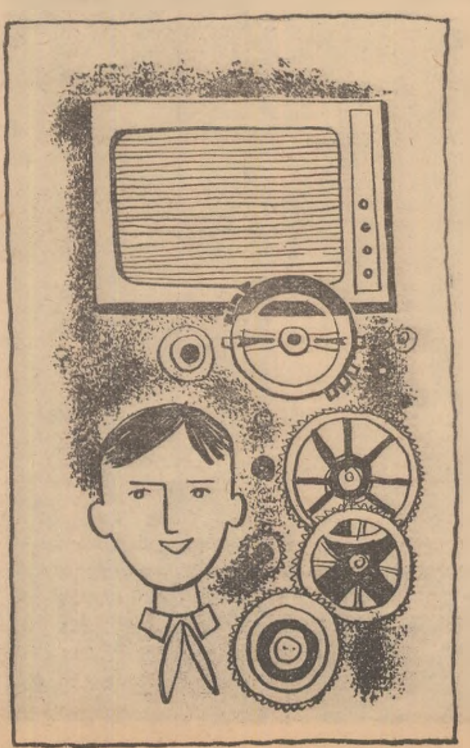
„Am să spun că minutarele s-au împiedicat, şi trebuia să le despart" — îşi făcea socoteala Florian Ichimescu.

...Astfel, întîia lui unealtă a fost cuţitul de bucătărie. O apăsare sub rama subţire de nichel, şi aceasta a sărit, rostogolindu-se... Apropiată de ochii iscoditori, se dezvăluia acum lumea complicatelor rotiţe, cu zimţi mărunţi ca dinţii de şoricel. Degetele lui Florian simţeau o bucurie nouă, fierbinte, să pipăie, să cerceteze fiecare amănunt, şi desprindeau cu uşurinţă piesele... Băiatul era încredinţat că va monta totul la loc într-o clipită... dar ciudat ! Acum apăruseră atîtea rotiţe alături, şi cutia se dovedea atît de neîncăpătoare !

...Mama l-a găsit cu ochii tulburi : oglinda închipuită a pasiunii viitoare, părea că se sfărîmase în mii de ţăndări, o dată cu lacrimile... Şi totuşi, nu peste multă vreme, a venit într-o zi acasă, ţinînd mîndru în braţe, o cutie goală de difuzor, aflată printre vechiturile unui prieten.

Mama glumea pe seama acestui meşter „Strică-Tot". Florian nu se descurajase. Începuse să frecventeze un cerc tehnic la Palatul pionierilor. Aici şi-a construit o bobină, un condensator. Şi într-o după-amiază a „conectat" radioul din dormitor, cu difuzorul pe care l-a instalat în bucătărie. A fost o frumoasă surpriză pentru mama, să asculte muzică, în timp ce gospodărea... Dar marele examen de încredere, Florian l-a trecut abia de curînd : se stricase siguranţa televizorului. Nu-i chiar uşor lucru să ocoleşti tubul catodic, să mînuieşti şurubelniţa fără a atinge un singur fir... Peste jumătate de oră, reparaţia era executată perfect, pe ecranul televizorului evoluau imagini limpezi...

— După absolvire, nu mai şovăiesc. Mă înscriu la şcoala de electrotehnică — mi-a spus Florian Ichimescu din clasa a VII-a B a Şcolii generale nr. 7, din Bucureşti. Cum mă văd în viitor ? Bineînţeles, stăpînind tainele unor televizoare mult mai complicate, ce vor transmite probabil imagini în culori, pe o sumedenie de posturi...

Strănepoţii creatorilor de folclor

Pe Ţiplea Cornel din clasa a VII-a, Şcoala generală nr. 49 din Baia Mare, l-am cunoscut mai întîi după măiestritele lui izvodituri în lemn. La „Cercul de mîini îndemînatice — băieţi" al Casei pionierilor, „Poarta maramureşană", o miniatură migălos sculptată, îşi aştepta meşterul cu cravată roşie. Anul trecut, Cornel, a obţinut premiul II pe ţară la un concurs executînd „Lada cu zestre".

Fiecare vergea cioplită de el, uimeşte prin bogăţia modelelor, prin fantezie... În lucrările lor, Cornel şi ceilalţi 44 de colegi înscrişi la cercul de „încrustături" se străduiesc să cerceteze caracteristicile stilului popular, tradiţia seculară a artiştilor necunoscuţi, din satele regiunii. Pentru documentare, au fost în excursie la Vişeu, la Sighet... Băiatul slăbuţ, modest, rămînea îndelung în faţa unei lucrări autentice, asculta jocurile, memora strigăturile... Era ca şi cum ar fi venit înspre el prin rădăcinile copacilor, îndemnul bunicilor necunoscuţi, săraci, obijduiţi, dar mîndri şi talentaţi. Colindînd satele noi, fiul de miner îşi visează ca întreaga viaţă să şi-o dedice continuării tradiţiei sculpturii în lemn. De aceea, Ţiplea Cornel se pregăteşte pentru viitor cu modestie şi perseverenţă...

La înălţimea visului

Pionierul acesta învaţă la Şcoala generală nr. 6 din Hunedoara, este unul dintre elevii clasei a VII-a B, şi-şi doreşte să fie... constructor de maşini şi agregate industriale.

De mic, Szabo Bela privea cu admiraţie linia fermă a laminoarelor, asculta cu un fel de teamă răsuflarea uriaşească a cuptoarelor Siemens Martin.

Şi a gîndit îndelung, la clipa în care va fi un om voinic, ca oţelarii şi furnaliştii... Îndrăzneaţă gîndire ! Dar oare, în prezent se pregăteşte cu toată destoinicia pentru profesiunea viitoare ? La fizică are media 10. La matematică însă... răspunsurile nu mai sînt tot atît de bune. Să fie de vină preocuparea excesivă pentru legile şi problemele fizicii ? Nu, poate că băiatul încă nu-şi priveşte visul în toată înălţimea lui. Alege materiile predate în clasă după ceea ce „îi place". Matematica nu-l prea atrage, geometria ar mai merge... Ajuns acasă, după orele de şcoală, nu rare ori îşi aruncă doar o privire grăbită peste materiile „nesuferite" şi... deschide pe îndelete, fericit o carte de lectură.

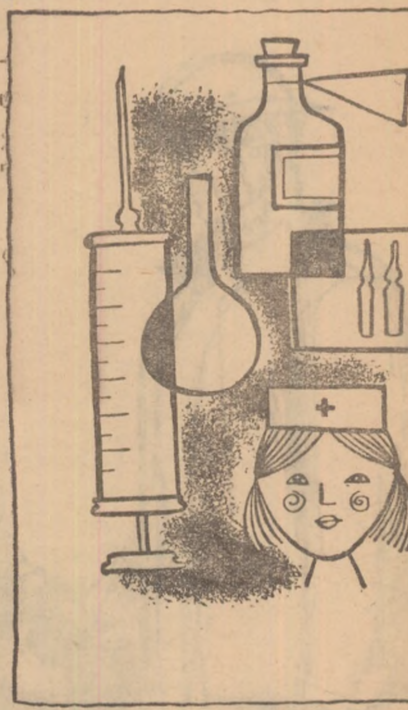
Dar pasiunea lui pentru siderurgie, şi cred că este o pasiune, îi va grăbi nu numai mersul gîndurilor, dar şi al faptelor spre înălţimea notelor de 10 azi în catalog, mîine în elaborarea şarjelor.

O siluetă în alb

Coltor Teodora, învaţă la Şcoala generală nr. 4 din acelaşi mare oraş industrial. Cu toate că este numai în clasa a IV-a B, a stabilit că va fi doctoriţă. În primul rînd, pentru că băieţilor din clasa ei, cărora le plăcea să-şi descurajeze colegele, le-a dat cîndva o „lecţie" :

— Noi devenim oţelari — se lăudau ei.

— Noi, fetele, vom deveni profesoare, medici...

— Degeaba ! Voi nu aveţi perseverenţă. Şi nici nu sînteţi aşa de voinice ca noi...

Dar, pînă una-alta, tocmai Borcan Constantin, cel mai „voinicos" şi cel mai obraznic, ...s-a îmbolnăvit. Teodora a venit la el acasă, i-a adus lecţiile şi a stat lîngă colegul ei pînă ce şi-a înghiţit cuminte toate doctoriile... Ah, dacă ar fi crescut dintr-o dată mare, şi-ar fi bătut capul să născocească un medicament pentru cuminţenie ! După întoarcerea lui Constantin la şcoală, Teodora şi-a luat rolul de „doctoriţă" în serios : iar băieţii au început să-i asculte sfaturile: nu mai beau apă rece după meciul de fotbal, nu se mai îmbrîncesc...

Chemarea depărtărilor

În dimineaţa plină de prospeţime, locomotiva goneşte pe lucitoarele şine de metal... Undeva, pe o baltă, un cocostîrc a rămas uitat într-un picior. Fagii şi mestecenii au înlemnit ca şi vietăţile pădurii, adulmecînd sub boturi umede...

Cine este oare mecanicul acesta cu braţul încordat pe manetă, purtînd în urma lui zeci de vagoane pline de călători ?

...Aşa se închipui pe sine Rizu Vasile, din clasa a VII-a B a Şcolii generale nr. 7 din Bucureşti... Mama parcă-l vedea cu năsucul cîrn, mînjit de cărbune...

Vasilică şi-a găsit prieteni care să-i înţeleagă pasiunea, printre mecanicii şi fochiştii trenuţului ce l-a dus vara, în vacanţă la Brebu... O vară întreagă şi-a bucurat ochii cu priveliştile munţilor, mai făcînd-o pe fochistul, mai urmărind explicaţiile mecanicilor care-i îngăduiau să stea lîngă ei... În toamna asta, a început să dea ocol Şcolii C.F.R. din Gara de Nord... Mai are un an pînă la absolvirea celor 8 clase de cultură generală, şi e un pic nerăbdător : cînd va veni dimineaţa plină de prospeţime, a primei lui curse adevărate ?

Desene : G. BURSCHI

Există romantice nelinişti în aşteptarea împlinirii... Cutezătoare, visele prind aripi, vor să se înfiripe aievea.

O dată cu absolvirea şcolii generale, veţi păşi pragul vîrstei noilor răspunderi. Şi alegerea voastră va primi atunci ţăria unei hotărîri.

SUB STEAGUL PARTIDULUI

ARCURI DE TRIUMF

de Al. Dinu IFRIM

O clipă, uită de întrebarea băiatului care se oprise în fața lui, urmărindu-i fiecare mișcare, fiecare vorbă. Sau poate că întrebările acestuia îi aduse în minte primele zile.

S-a recomandat :

— Mînzatu, mă numesc.

— Știu. Petru Mînzatu, i-a răspuns inginerul, familiar. După cum vezi, la noi nu-i ca la Hunedoara. Așa-i la început. Să-ți arăt dormitorul.

Pe cîmpul gol, cinci vagoane-dormitor. De jur-împrejur, spuza de zăpadă timpurie așternută peste noapte accentua nota de singurătate și liniște a locurilor.

La Hunedoara era, într-adevăr, altfel. Furnalele străpungeau cerul înalt, își aveau istoria lor, bogată. N-a rămas însă pe loc nici Hunedoara. Zece ani a stat acolo, și cîte zidiri noi nu s-au adăugat furnalelor existente ! Și el, comunistul Petru Mînzatu, la toate și-a adus contribuția. A urcat chiar și pe schelele celui mai înalt furnal de acolo, înălțîndu-l sub stelele albe ale cerului hunedorean.

A plecat apoi la Onești. Țesătura metalică a noii rafinării ridicată aci a întîlnit și palmele lui grele, meștere în construit.

Apoi...

— Aici e dormitorul, i-a spus Vasile Boghiu, inginerul — primul cunoscut de pe noul șantier. La vagonul 2.

N-a intrat bine înăuntru să-și lase bagajul cu care venise, și în jur s-au și pornit mașinile grele, cu freamăt de șantier : buldozere, excavatoare...

Și aici, ceea ce hotărîse partidul, se înfăptuia : pe meleagurile gălățene, pe dealurile Smîrdanului, se înălța cea mai mare cetate a siderurgiei românești, durabilă, monumentală.

Maistrul și-a îndreptat casca pe cap, coborînd privirea de pe bolțile arcuite în văzduh.

Alături, neclintit, băiatul. Se uita în ochii lui, ascunși acolo sus, sub sprîncenele groase.

Amintindu-și că a uitat să-i răspundă, maistrul îl apucă de umăr, netezindu-i cravata roșie cu degetele noduroase.

— Și ce-ai zis tu, flăcăule ? l-a întrebat.

— Prima lopată de pămînt... cînd s-a săpat ?

— Cu puțin timp înainte de a veni eu. Excavatoristul Nicolae Afteț a săpat prima cupă. La 17 iulie 1961.

Băiatul avu o tresărire :

— 1961 ? !

— Da.

— Cînd am început eu școala ! Sînt într-a cincea acum !

— Și cum merge ?

— Are numai de zece, a răspuns în locul lui Grigore, un coleg, luîndu-i-o înainte, gălăgios. Am locuit pe aceeași stradă. S-a mutat — îmi pare rău. Au primit apartament în Țiglina.

— Grigore Ion e cel mai bun băiat din clasă, a adăugat, sfioasă, Gheorghiev Rodica. Cîntă cu mine. El cîntă la mandolină.

— Și tu ?

— La acordeon, la Casa pionierilor, în orchestră.

— Dar cu învățătura ?...

— Cea mai bună din clasă, s-a repezit același băiat gălăgios.

Și-a dus palma la gură. A uitat că spusese același lucru despre Grigore. De fapt, era și greu de stabilit pe loc care e primul din clasă. Panaite Xenia parcă nu e la fel ? Poate că ea e prima din clasă. Ba nu. Grigore e. Precis !

Lîngă maistru se opri un tînăr în salopetă albastră, cu cască de aceeași culoare, care-i dădea o înfățișare severă.

— E gata motorul, l-am pregătit.

— Numaidecît vin, spuse maistrul, făcîndu-le semn musafirilor veniți în vizită să-l aștepte.

...O punte uriașă, de aproape un kilometru lungime. Sus, pe o distanță și mai mare, se arcuiesc bolțile de metal și de sticlă ale sectorului laminor, inundate de lumina dublă ; lumina albă a zilei, filtrată prin ochiurile de cristal, și cea electrică, izbucnind din sute de lămpi fluorescente.

Maistrul pășește rar, apăsat, își simte inima plină. Dincolo de deschizăturile înalte de lumină, pe locul gol altădată, unde se aflau cele cinci vagoane-dormitor, sclipesc alte construcții imense.

Au răsărit rînd pe rînd. Cu un an în urmă, au început lucrările la cel mai mare obiectiv — laminorul.

Acum agregatele sînt în probe, iar în cinstea marii aniversări de la 8 Mai, metalurgiștii gălățeni au hotărît să dea primele laminate !...

— Dă-i drumul, face semn maistrul, oprindu-se în fața unui motor nou-nouț.

Motorul, unul din zecile de motoare ce vor antrena sistemul de cilindri pentru laminarea lingourilor, pornește, funcționează, ca un ceasornic.

Se pornesc și alte motoare.

Maistrul tace și ascultă. Le ascultă mersul, emoționat, ca pe o muzică.

— Bine, zice — și se depărtează. Suie pe puntea uriașă, venind de unde a plecat. Ecoul pașilor răsună ca într-o catedrală.

Grigore îl vede primul, apărînd de după un motor înalt cît un copac. Astfel, cu casca pe cap, pare un oștean din lecțiile de istorie. Așa și-i închipuie pe toți meșterii care trec pe sub arcurile de metal ale construcțiilor, cu căștile pe cap. Oșteni plini de bărbăție. Iar bolțile, niște arcuri de triumf.

Pe o stradă asfaltată, plină de praf, un șir de mașini „Bucegi" ; noi-nouțe, frumoase, toate vopsite în portocaliu, încărcate cu materiale. Se duc și vin, în ordine, ca un lanț de cocoare.

— De unde s-a săpat prima cupă ? se interesează Grigore.

— Cam pe unde s-a oprit prima mașină, îi arată maistrul locul.

Aproape că nu-i vine să creadă că n-a existat decît pămîntul gol.

O lumină lăuntrică îi luminează fața : și el, a început să urce treptele școlii în același an cînd constructorii de aici au început să urce schelele marelui combinat !... Aici ar vrea să lucreze cînd va fi mare.

Pe comuniști, pe constructori — oamenii pe care îi asemuiește cu ostașii biruitori din lecțiile de istorie, i-a văzut peste tot. Ei au înălțat și blocurile monumentale din Țiglina, și școala nouă în care învață.

Și aruncîndu-și privirea pe sub bolțile fantastice de metal, pășind pe sub ele, îi vin în minte versurile scrise la intrarea în școală, pe un perete, cu litere de aur :

„Partidul e-n toate : e-n cele ce sînt
Și-n cele ce mîine vor rîde la soare,
E-n holda întreagă și-n bobul mărunt,
E-n pruncul din leagăn și-n omul cărunt,
E-n viața ce veșnic nu moare"

Motoreta albastră

În oricare dimineață te-ai duce pe la Mihai baci, la magazinul universal din comună, înainte de deschidere, ai să-l găsești acolo. Cercetează atent vitrinele, șterge praful de pe tejghele, așază mărfurile cît mai atractiv.

E o adevărată plăcere să te duci să cumperi ceva de la noul magazin universal din Bacova. Mihai baci e gata întotdeauna să te ajute, să hotărăști asupra obiectului pe care vrei să-l cumperi. De obicei, la raionul de articole metalice și electrotehnice pe care-l conduce și la care ai să găsești tot ce dorești (de la cel mai nou tip de aparat de radio, la mașina de spălat sau frigider), vin mai mult săteni. Cooperatoarele și copiii din comună sînt însă vizitatori nelipsiți ai tovarășei Ecaterina Ghion de la raionul alimentar și dulciuri, precum și ai celorlalți vînzători de la raioanele textile, încălțăminte sau cărți și rechizite școlare. Gospodinele îl vizitează pe Mihai baci doar atunci cînd vor să-și cumpere un nou fier de călcat electric, mașină de cusut sau poate să-și aleagă o lustră mai modernă. Într-una din zile însă s-a prezentat la raionul lui o cumpărătoare mai puțin obișnuită. Ecaterina Raus, profesoară la școala din comună. S-a oprit mai întîi lîngă biciclete.

— Ce zici, Mihai baci, îmi dai o bicicletă ? Au multe femei pe aici pe la noi.

— Cu plăcere. Alegeți-vă una... Pe care o doriți. Ecaterina Raus însă nu se hotărî atît de repede... O motoretă poate ar fi mai potrivită, își zise ea, cercetînd cu atenție motoretele aliniate nu departe de biciclete. E mai frumoasă și... apoi poți merge mai repede.

— Mai bine iau o motoretă „Carpați". Dă-mi-o pe cea albastră. Am să învăț repede să conduc.

Mihai Ghilion, căci așa-l cheamă pe responsabilul magazinului universal din Bacova, raionul Lugoj, zîmbi bucuros și începu să-i scrie factura. De ce zîmbește ?

A avut multe motorete aici în magazin. Anton Ducan, Ion Flor I, Ion Flor II, Petru Vanicec și mulți alții, de aici, din Bacova le-au cumpărat. Ecaterina Raus însă, e prima femeie din comună, care va merge pe motoretă.

Parcă o și vede în fruntea unui grup de copii pe biciclete (așa cum face de obicei) trecînd în excursie spre Buziaș, sau spre pădurea din apropiere. De data aceasta însă, ea va fi pe noua motoretă. Motoreta albastră...

Ecaterina ROȘCA

O FOTOGRAFIE... ISTORICA.

Pionierii Cîrje Doina, președintă de unitate, Stan Victoria, președinta detașamentului nr. 1, Diaconescu Anca și Popovici Gelu de la Liceul „I. L. Caragiale" din București intrînd în posesia colecției de viețăți marine dăruită școlii lor de către marinarii de pe nava oceanică „Constanța".

Foto : Gr. PREPELIȚĂ

LA ZI LA ZI

Încheierea anului școlar 1965—1966 pentru școlile generale

Trimestrul al III-lea, care a început la 28 martie se va încheia la datele prevăzute mai jos, după ultima oră de curs.

Elevii claselor I—IV vor termina cursurile la 28 mai. Clasele a VIII-a vor încheia trimestrul III astfel: la 26 mai terminarea cursurilor; între 27 mai și 4 iunie timpul va fi consacrat pregătirii individuale și lecțiilor de sinteză pentru examenul de absolvire. Elevii din clasele a V-a, a VI-a și a VII-a, vor termina cursurile la 14 iunie.

Examenul de absolvire a școlii generale va avea loc între 6 și 12 iunie.

Concursul de admitere în clasa a IX-a se va organiza între 18 și 28 iunie.

●

La Căciulata, specialiștii Întreprinderii de stat pentru explorări miniere, forînd la mare adîncime, au descoperit un nou zăcămînt de ape minerale, cu o capacitate de debitare arteziană de 950 mc pe zi. La suprafața terenului, apa are o temperatură de plus 54 grade.

●

Ministerul Învățămîntului și Societatea de științe matematice organizează începînd din acest an un concurs de matematică și pentru elevii claselor VI—VIII ai școlilor generale din întreaga țară. Prima ediție a concursului a început cu cîteva zile în urmă — faza pe localitate. La 17 aprilie va avea loc faza raională, la care vor participa numai elevii claselor a VIII-a, clasați pe primele locuri.

●

Recent, s-a deschis în str. Brezoianu nr. 19 din Capitală magazinul „Acvariul". Cumpărătorii vor găsi aici acvarii, circa 20 de specii de pești exotici, diverse ustensile (filtre de apă, de aer, termostate, vibratoare etc), plante acvatice, precum și hrană vie și uscată pentru pești.

●

În cartierul Săsar din Baia Mare s-au mutat în case noi alte 50 de familii. Cu acestea, numărul familiilor care locuiesc aici se ridică la 2 300. În prezent la Săsar se construiește un nou microraion cu 3 050 apartamente.

România pitorească

Au sosit zilele frumoase de primăvară, timp prielnic pentru a porni în excursii și drumeții pe meleagurile patriei, pentru a-i cunoaște peisajul bogat în frumusețe și poezie.

În fotografie: Piatra Teiului — stîncă monumentală de pe Valea Bistriței.

DRAGI COPII, așteptăm fotografii din excursiile voastre; cele mai reușite vor fi publicate la rubrica „ROMÂNIA PITOREASCĂ".

În 1936, într-un muzeu din Londra a fost expusă prima scrisoare din lume. Aceasta fusese descoperită în cadrul unor săpături la Ura, în delta Tigrului și Eufratului.

Scrisoarea este scrisă pe un strat subțire de lut și este pusă într-un plic tot de lut. Ea datează de pe vremea primei dinastii babiloniene, cam din anul 5 000 î.e.n. După cît s-a putut descifra, se pare că este vorba de arendarea sau vînzarea unui cîmp aparținînd unui oarecare Anini.

Înainte, pentru a putea citi o asemenea scrisoare, trebuia spart plicul. Acum, însă, cu ajutorul razelor Röntgen, se pot citi și scrisori asiro-babiloniene închise.

Aceste scrisori se scriau cu un vîrf ascuțit pe plăci moi de lut, care se ardeau apoi în cuptor, obținîndu-se un fel de cărămizi.

Plicul se confecționa în același fel. După introducerea scrisorii în plic, acesta era lipit cu un strat de argilă, care se lăsa apoi să se usuce la soare. Înainte de aceasta se scria pe plic cu un cui adresa și un scurt rezumat al conținutului ei.

*

Pare neverosimil că se descoperă și astăzi fructe necunoscute și foarte utile alimentării noastre umane. Și, totuși, așa stau lucrurile: un exemplu recent îl constituie fructul „cocona", al cărui gust este de ananas și caisă, și care a fost descoperit în bazinul Amazoanelor. Cercetătorii brazilieni au creat plantații experimentale și caută să obțină hibrizi de „cocona". Se prevede că acest fruct va intra în curînd în consumul de masă.

CARTEA CU SCOARȚE GALBENE

de Ștefan Zaides

Alberto își plimbă privirea ochilor săi negri peste împărăția de necuprins a apelor. Micul angolez se ridică apoi și fugi către portul pitic de pescari, unde îl așteaptă barca cu care merge la pescuit. Tatăl îl întîmpină mînios:

— Alberto, unde mi-ai lenevit?

— Am fost, tată, sus pe mal, să privesc cum răsare soarele...

Tatăl surîde, dezvăluind un șirag de dinți albi, strălucitori în contrast cu fața lui neagră.

— Auzi, auzi: să vadă răsăritul! Ditamai flăcăul de 12 ani stă și lenevește la soare... în vreme ce noi ne spetim să pregătim bărcile de pescuit. Ia, treci degrabă și-mpinge barca-n ocean, că de mai stăm, mîine mîncăm soare cu nimic!...

Alberto împinse din răsputeri barca prin nisip. Apoi cînd aceasta săltă pe valurile albastre, scoase din buzunarul pantalonilor o cărticică soioasă, cu coperți gălbui, pe care-ncepu să silabisească. Pînă să sosească în larg, la bancurile cu pește, avea să mai citească puțin...

Barca spintecа puternic valurile oceanului, valurile o legănau și pescarii cîntau un cîntec lung și trist ca viața lor zbuciumată. Numai Alberto citea și citea. Din visul lui de a învăța, de a merge la școală nu rămăsese decît cărticica soioasă, ajunsă cine știe cum în satul acesta prăpădit de pe coastă. Era o carte de-a albilor, tipărită în Portugalia, și cînd l-a văzut întîia oară frunzărind-o, tata i-a zvîrlit-o din mîini, certîndu-l:

— D-aia ai deprins buchiile? I... să citești minciunile portughezilor, da? Să nu te mai văd cu ea, că...

Băiatul o culesese de jos, o lipise cu clei de copac și de-atunci o citea în ascuns, pitit în cotloanele bărcii, sau acasă, în pădure, în puținele lui clipe de răgaz. I-ar fi explicat el tatii că în cartea aceea nu-s vorbe rele, de-ale colonialiștilor, ci povești frumoase, cu copii care pot să învețe și care nu se spetesc muncind, cu copii care trăiesc în case mari, albe și frumoase și care umblă îmbrăcați în haine frumoase și care nu suferă niciodată de foame... Numai cîteodată, ca în dimineața aceasta, cînd i-a spus tatălui că a stat să vadă răsăritul de soare, îl apuca așa, o îndoială: oare or fi, totuși, adevărate toate cele scrise în carte? Și dacă-s adevărate, unde trăiesc copiii aceia, în Portugalia? I Acolo, da, poate... Deși Mocamemba, pescarul acela vînjos, care a făcut armata în Portugalia zicea că și acolo a văzut copiii în zdrențe, slabi și nemîncați.

Un pește zvîcni auriu în soare și Alberto tresări. Apoi văzu alt pește sărind, și altul, și altul... Sosiseră, care va să zică la locul de pescuit. Grăbit, se cufundă iarăși în citit: mai avea puțin și termina o povestioară. Dar căzu iar pe gînduri: Ah, ar fi dat totul — el nu dorea nici haine frumoase, nici case mari din piatră, nici... — el ar fi dat totul să poată să meargă la școală, să învețe... Ca prin vis, se auzi strigat. Soarele se înălțase mult deasupra apelor. Din nou i se păru că îl strigă cineva. Și din nou se gîndi cît de bine e să știi să citești și ce fericiți sînt copiii aceia, care pot să învețe la școală...

Desene: Puiu MANU

O voce groasă tună ceva lîngă urechea lui și băiatul, sărind în sus, simți cum îi zboară cărticica din mîini.

Era tata. Furios, omul îl strîngea de-un braț și-l zguduia, ocărîndu-l:

— Nu ți-am spus să arunci blestemata aia de cărțulie? Ceilalți de cînd au început să strîngă năvoadele... Nărodule!

Alberto privi apele nepăsătoare ale oceanului. Cărticica cu coperți galbene dispărea tot mai mult, îngreunată de apă. Și deodată, băiatul țîșni din mîinile tatălui și, de pe marginea bărcii, se zvîrli în apele învolburate. Cîteva zvîcnituri de brațe, și iată-l lîngă cărticică. Doi ochi vicleni, de monstru, îl privesc din apropiere și cînd băiatul întinde mîna, să apuce cartea, răzbate pînă la el vocea răgușită a tatii:

— Alberto!... Alberto ferește-te, rechinul!

Botul enorm al monstrului s-a căscat și pentru o frîntură de secundă, Alberto are certitudinea că cerul se-nvîrtește cu oceanul, că apa s-a înroșit și că uriașul Mocamemba l-a prins de braț, ca atunci, cînd l-a găsit dormind în barca lui. Apoi nu mai simte nimic, apele oceanului se închid și mai albastre și mai verzui și mai nepăsătoare deasupra lui.

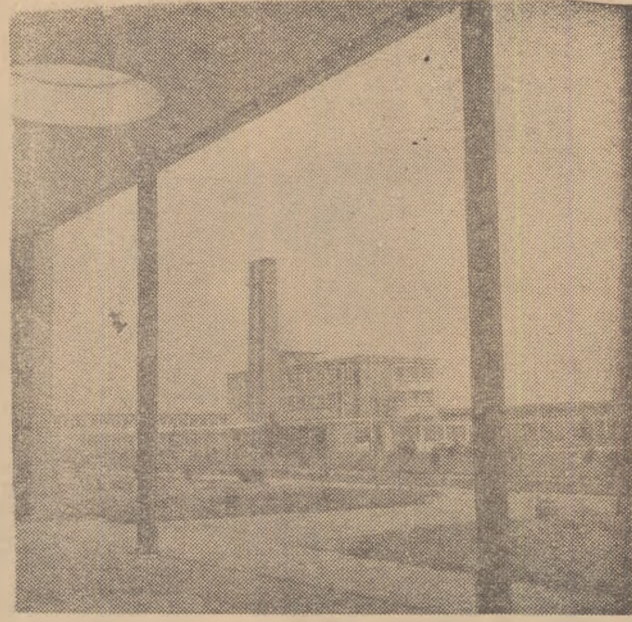
Numai tatăl, în barcă, cu vocea tot mai răgușită și cu privirea rătăcită, strigă din cînd în cînd, proptit în vîslă:

— Alberto!... Alberto, rechinul, ferește-te!..

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

TRANZISTORUL ROMÂNESC

Vedere exterioară — a modernei Intreprinderi de piese de radio și semiconductori de la Băneasa.

Sudură sub microscop.

Tehnica modernă în domeniul electronicii și automaticii impune utilizarea semiconductorilor și a pieselor radio miniaturizate.

Sarcina aceasta a primit-o Intreprinderea de piese de radio și semiconductori Băneasa — București care, prin produsele pe care le fabrică, contribuie la promovarea progresului tehnic în industria noastră socialistă.

Razele calde ale soarelui de primăvară pătrund cu dărnicie prin ferestre. Autobuzul gonește pe larga șosea asfaltată care duce spre Ploiești Am lăsat în urmă aeroportul, clădirile noi ale Institutului meteorologic și mașina cotește la dreapta, spre pădurea Băneasa. Prin ferestrele autobuzului fug una după alta umbrele lungi ale copacilor. Am trecut și de Grădina zoologică.

Se zărește un complex de clădiri moderne, zugrăvite în culori pastelate, pe care razele jucăușe ale soarelui le fac să strălucească și mai puternic. Coborîm din autobuz.

LA LOCUL DE NAȘTERE A TRANZISTORILOR

In fata ochilor ai imaginea unei moderne construcții industriale. Hale utilate cu instalații de înaltă tehnicitate, linii de fabricație în flux tehnologic, laboratoare de studii și cercetări dotate cu aparatură modernă. De jur-împrejur clădirile sînt înconjurate de largi spații verzi, peluze cu flori, fîntîni arteziene și bazine. Mii de trandafiri vor înflori în curînd aici. Totul a fost bine gîndit încă de la proiectarea acestei moderne uzine. Rostul lor? Menținerea unei atmosfere cît mai curate, lipsite de praf și cu o umiditate normală, creearea unui cadru plăcut pentru muncitori. Toate acestea influențează direct asupra procesului de producție, deosebit de complicat, care necesită pentru asigurarea unor produse de bună calitate o anumită temperatură și umiditate, lipsa prafului etc.

Aici se construiesc tranzistorii, cu dimensiunile lor extrem de reduse în comparație cu elementele clasice ale electronicii-lămpilor de radio, și cu calitățile lor deosebit de prețioase: durată practic nelimitată ocupă loc puțin, preț de cost redus și un consum de energie electrică practic neglijabilă.

UTILIZARI MULTIPLE

Astăzi dispozitivele cu tranzistori au pătruns în viața noastră de zi cu zi. Această afirmație nu se referă numai la micile aparate de radio portative. In întreprinderea pe care v-o prezentăm astăzi se asigură produsele cerute de electronica industrială și radiotehnică, precum și de modernizarea instalațiilor de telecomunicații, de automatizările feroviare și a elementelor electronice de automatizare. Piesele realizate aici au nenumărate întrebuințări la instalațiile de radio și televiziune, la elementele de comandă și reglare automată a proceselor de producție la furnale, în cîmpurile de sonde, în industria alimentară și chimică, la instalațiile dispecer de cale ferată, la aparatele de măsură și de control de mare finețe.

Tot aici se produc diferite sortimente de piese de radio miniaturizate, rezistențe chimice, condensatoare de cele mai variate tipuri, plăci cu circuite imprimate care permit înlocuirea păienjenișului de fire și dispozitive din aparatura obișnuită asigurînd o mai mare siguranță în exploatare și o spectaculoasă reducere a dimensiunilor.

După cum vedeți, miniaturizarea pătrunde tot mai impetuos cu toate avantajele ei în telecomunicații, electronică industrială și instalațiile de automatizare.

Fiecare produs are o linie de fabricație în flux continuu. De la magazia de materiale, situată în capătul liniilor, materialele trec la operațiile de control și apoi pe banda pe care se desfășoară procesul tehnologic. Controlul calității produselor și sortarea lor sînt asigurate de mașini automate după care urmează marcarea, ambalarea și predarea lor la magazia de produse finite. In ceea ce privește calitatea lor ne pot vorbi nu numai muncitorii de la Uzinele „Electronica", unul dintre numeroșii beneficiari ai produselor acestei moderne uzine, ci și faptul că produsele lor se exportă în nenumărate țări din lumea întreagă, între care R.S. Cehoslovacia, R. F. Germană, țări cu tradiție în construirea elementelor tranzistorizate.

Amintind de calitatea produselor uzinei nu putem trece cu vederea nici pe cei care o realizează. Nume ca ale comuniștilor Pripitu Virginia, șef de echipă la secția de condensatori electrolitici, Zgureanu Vasile, matrițer care a confecționat o mașină automată pentru producția tranzistorilor, al inginerului inovator Ristea Ion și al fizicianului Doina Didiu, șeful laboratorului de ventile de putere sînt binecunoscute în uzină. Și acestea sînt numai cîteva dintre numele muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor care muncesc aici ca într-o mare familie. Nenumărate drapele de secții evidențiate și insigne de fruntaș în producție am văzut vizitînd această modernă uzină în care media de vîrstă a lucrătorilor nu depășește 25 de ani.

Ca în atîtea alte locuri de pe cuprinsul României socialiste și în această uzină tînără forțele proaspete ale poporului nostru își dovedesc talentul creator

Maria NEGREA

Oboseala de primăvară

Din iarnă corpul omului iese sărăcit în săruri minerale și vitamine, atît din cauza consumului mai redus de fructe și legume, cît mai ales din cauză că și-a isprăvit rezervele de vitamină D din ficat și țesuturi, rezerve acumulate în timpul însorit al anului. Trebuie să știți că vitamina D, care are un rol deosebit de important în asimilarea și fixarea sărurilor minerale, este sintetizată chiar de organism la nivelul pielei, dar numai sub acțiunea razelor de soare.

Lipsa sărurilor minerale și a vitaminelor de la începutul primăverii se răsfrînge asupra sănătății predispunînd la o stare de oboseală (astenia de primăvară) și la o receptivitate crescută față de îmbolnăviri.

Pentru înlăturarea acestor neajunsuri se cere în primul rînd să profitați de vremea frumoasă a acestui anotimp, petrecînd cît mai mult timp în aer liber.

În al doilea rînd profitați de apariția verdețurilor (salată, spanac, ceapă și usturoi verde etc.) pentru a vă îmbogăți organismul cu vitamina C, vitamina A și cu elemente minerale (potasiu, fier, cupru, sulf etc.) Deci, fără mofturi, mîncați verdețurile oferite în meniul zilnic, mai ales că au proprietatea de a se digera ușor și a împiedica dezvoltarea anumitor microbi din intestin. Aceasta nu înseamnă că trebuie date la o parte alimentele care vă furnizează proteinele: 150—200 gr de carne pe zi, de 5—6 ori pe săptămînă, 8 ouă pe săptămînă și 500—700 gr de lapte zilnic întrebuințat ca atare sau sub formă de produse lactate (brînzeturi, iaurt, lapte bătut etc.). Laptele și produsele lactate sînt deosebit de necesare pentru că aduc în plus sărurile de calciu și de fosfor trebuincioase întăririi oaselor și bunei funcționări a întregului organism. Desigur că și primăvara rația alimentară trebuie să cuprindă făinoase, zaharuri și grăsimi în cantități mai moderate decît iarna, dar suficiente pentru a vă asigura energia de care aveți nevoie.

Dr. Viorica VASILIU

Soarele răsare la

Dacă te uiți în calendar, o să afli, așa cum am aflat și eu, că soarele răsare și apune în fiecare zi la altă oră. Cu cîteva excepții printre care zilele: 13, 14, 15 și 16 iunie. In aceste zile, soarele răsare la ora 4 și 30 de minute. Este cea mai devreme oră de răsărit a soarelui. Mă uitam la filele calendarului și mă gîndeam. Mă gîndeam, de pildă, ce bine ar fi, dacă în viața fiecărui om, soarele ar răsări tot atît de devreme! Dacă pentru fiecare om ziua cînd soarele răsare cel mai devreme din tot cursul anului n-ar fi numai o dată calendaristică, ci un nesfîrșit răsărit timpuriu de soare! La toate astea mă gîndeam cînd, la Constanța, m-am pomenit îndreptîndu-mă spre port. Voiam să cunosc un marinar. Mi se părea că marinarii pot vorbi cel mai fru-

PE MERIDIANELE GLOBULUI

• În R. S. Cehoslovacia s-a pus la punct fabricarea unei sticle de contact semipermeabilă, care, spre deosebire de alte sticle se lasă străbătută și de lacrimi. Noua lentilă este aplicată direct pe cornee și nu irită sau inflamează ochiul. Aceste calități ale ei fac din ea un înlocuitor perfect al lentilelor ochelarilor clasici.

• În Belgia și Olanda se folosește un nou tip de ambalaj cu proprietăți conservante. El este folosit la transportul laptelui și se compune dintr-un recipient din masă plastică, negru în interior și alb în exterior. Acest ambalaj permite conservarea îndelungată a vitaminei C din lapte.

• Un aparat de televiziune cu celulă fotoelectrică a fost construit recent în R. P. Polonă. Prevăzut cu un ecran de 53 de cm, aparatul are un sistem automat de punere la punct, cu ajutorul celulei fotoelectrice care stabilește singură gradul de întărire a imaginii în raport cu lumina din încăperea respectivă.

• La Universitatea din California (S.U.A.) a fost construită o „torță cu plasmă" care poate furniza temperaturi de zece ori mai ridicate decît cele de la suprafața Soarelui. Cu ajutorul „torței" se vor studia fenomenele chimice care se petrec la temperaturi înalte, fenomenele radioactive observate în stele și alte procese fizico-chimice care au loc la astfel de temperaturi.

• Și hîrtia a devenit o foarte bună conducătoare de electricitate. Impregnată cu o nouă masă plastică lichidă recent descoperită hîrtia capătă această nouă însușire. Descoperirea este de o mare importanță în radiotehnică și în general, în construcția de aparatură cu circuite electrice numeroase.

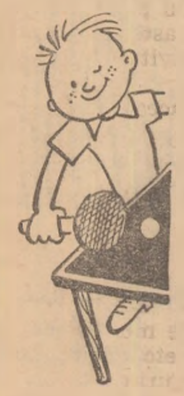
• La Institutul agricol din Gruzia (U.R.S.S.) a fost proiectat și construit un tractor cu comandă de la distanță. El este dotat cu unelte suspendate și este folosit la lucrările din vii. Tot cu ajutorul lui se pot încorpora în sol îngrășămintele minerale. Mașina lucrează cu o mare precizie și are o înaltă productivitate.

SPORT DIN UNITĂȚI

Sportivii de la Liceul „I. L. Caragiale“ *din* Ploiești *— ne transmite corespondenta noastră* Nichita Angela *— au participat la diferite întreceri sportive organizate pe regiune și pe oraș, înregistrînd performanțe valoroase. De curînd, elevul Sorin Corban, a devenit campion regional la proba de 60 m plat, iar Cornel Alexandru a cucerit titlul de campion la șah pe oraș. Performanțe surprinzătoare au înregistrat și Cristinel Georgescu, Iliescu Ileana, Marian Drăgan, Peneș Luminița, Mugurel Lupu și alții.*

● ● ●

De la corespondenta noastră *Caraconcea Carmen* am aflat: „duminica trecută în *Drăgănești Olt* s-a desfășurat faza raională a „Cupei școlarului“ la tenis de masă, șah și gimnastică. La întreceri au participat concurenți din opt comune. După o luptă dîrză, palpitantă, „Cupa școlarului“ a fost cîștigată de sportivii de la școala noastră din Drăgănești Olt. Pe locul II s-au clasat sportivii din comuna Stoicănești, iar pe locul III elevii de la liceul din comuna Văleni.

● ● ●

La Școala generală nr. 1 din orașul Bîrlad *— ne transmite corespondenta noastră* Agafiței Dorina *— pionierii din echipa de gimnastică a școlii se antrenează cu interes, atît în orele de sport cît și în orele libere, însușindu-și din măiestria și frumusețea acestui sport. Pînă acum au învățat să execute exerciții tehnice la sol, la bîrnă etc. Atît echipa de fete cît și cea de băieți vor să se prezinte la viitoarele competiții organizate în raion, în regiune cu o frumoasă carte de vizită.*

PRIETENII LUI 10

Maleșescu Titus

Chilie Iulie

Iorga Suzana

Giurgiu Nicolae

Circiumărescu Janeta

Ploscaru Cornel

Într-o dimineață de primăvară un ram înflorit mi-a bătut în geam, îndemnîndu-mă parcă la drum. Și-am pornit.

Primul popas îl fac la *Timișoara*. În curtea *Liceului nr.6* munca e în toi. Pionierii sapă pămîntul, sădesc lalele, trandafiri, le udă. *Mateșescu Titus* din clasa a VI-a B, cel care recită și cîntă atît de frumos la serbările pionierești, — cîntă tot atît de frumos aici, unde plantează puieți.

Primăvara și-a făcut apariția și în satul *Podriga*, raionul *Săveni*. În fața școlii de aici, un grup de pionieri pun la cale ceva. În mijlocul lor, *Chilie Iulia*, președinta unității, discută cu însuflețire. Despre ce? Despre viitoarea excursie.

Mă despart de prietenii mei și mă îndrept spre cîmpia Dunării. Sub pomii înfloriți, pionierii școlii din comuna *Victoria*, raionul *Brăila* ascultă în liniște. Sînt la șezătoare. O fetiță cu ochi mari, negri, recită cu multă însuflețire, apoi cîntă. Cum o cheamă? *Iorga Suzana* și e în clasa a V-a. Atîta voioșie era la șezătoarea lor, că aș fi rămas, dar tocmai la Oradea, în clasa a V-a la *Școala generală nr. 4* mă mai aștepta un prieten. Și așa cum gîndeam, l-am găsit pe *Giurgiu Nicolae*, tare ocupat: împreună cu alți pionieri repeta cîntece și poezii...

La *Băile Govora*, în curtea școlii era liniște. Aud însă glasuri în parcul din apropiere. Aici îi descopăr pe școlari lucrînd la curățarea aleilor și a pomilor, altoind trandafirii, care vor împodobi străzile stațiunii. Într-un colț umbros, *Cîrciumărescu Janeta*, președinta unității rotunjește cu pricepere ramurile unui arbust...

Se înserează și mă pregătesc de plecare. Dar mai am să vă spun ceva despre acești pionieri. Chiar dacă sînt din diferite colțuri ale țării, au totuși ceva comun. Notele lor care sînt numai de 9 și 10! Asemenea note am văzut și în carnetul lui *Ploscaru Cornel*, din clasa a VII-a a Școlii generale din comuna *Mărășești*, raionul *Turnu Severin*.

Acum am înțeles de ce alături de cravata roșie, pe piepturile acestor pionieri, strălucește distincția pionierească.

Viorica NICOLAE

ora 4.30 de minute

mos despre răsăritul soarelui. Nu mă interesa de fapt un om, care să-mi povestească clipa, tulburătoarea clipă a apariției discului solar pe bolta cerului. Voiam, țineam neapărat ca această clipă a răsăritului timpuriu de soare să fie proprie omului. Omul să fi trăit devreme clipa de nedescris a răsăritului de soare. A certitudinii că drumul ales în viață este cel bun, singurul pe care și l-a dorit, la care a visat și pe care, dacă ar fi în situația să și-l aleagă din nou, l-ar alege pe același.

Cînd l-am cunoscut pe tovarășul ofițer maritim II Ilie Pîrlițeanu nu bănuiam că va deveni eroul însemnărilor mele. Are 25 de ani, este un băiat tare înalt și în ciuda figurii sale copilăroase este un om foarte serios, reținut.

Vorbește destul de puțin despre el și nespus de frumos și pasionat despre meseria lui, despre mare, despre țările pe care le-a vizitat (și a vizitat ceva, dacă ne gîndim la Turcia, Bulgaria, Grecia, Uniunea Sovietică, Italia, Albania, Franța, Spania, Siria, Liban, Malta, Cipru, Anglia, Belgia, Egipt, Arabia Saudită, Sudan).

— Ați fost pionier, nu? — a fost întrebarea care mi-a venit prima, la îndemînă.

— Firește. Dar asta, cam demult. Pe vremea cînd eram elev la Școala generală nr. 2, din Constanța. Acolo, pionier fiind, vorbeam deseori despre drumul pe care-l vom alege în viață. Eu am vrut să mă fac marinar. Și marinar m-am făcut. Colegii rîdeau uneori de mine: cu firea ta „exactă“ de matematician, ce fel de marinar ai să fii? Marinarii sînt romantici, sînt visători...

— Dacă matematica și fizica sînt... romantice, atunci indiscutabil sînt un romantic. Dacă voința, dragostea pentru o muncă ce nu-i de loc ușoară se apropie de spectaculos atunci eu sînt și așa. Nici una dintre ele însă nu m-au împiedicat să mă emoționez la „botezurile“ mele, la înscrierea mea în registrul lui Neptun...

— E vorba de o tradiție?

— Da. Și încă de una foarte frumoasă. Îmbrăcat frumos, noul marinar vine pe punte, unde este spălat din cap pînă în picioare cu foarte multe găleți cu apă de mare. I se dă și de băut din apa mării. Treburile astea le face ghiordelul — adică nașul. Apoi comandantul certifică înscrierea lui în registrul lui Neptun și „eroul“ este trecut în rîndul lupilor de mare. Și „botezurile“ se țin lanț. Urmează apoi încă un botez, la prima ieșire în larg. Și apoi încă unul pentru trecerea, prima dată, a Ecuatorului. Eu am beneficiat de toate aceste trei botezuri. Al doilea botez l-am făcut în 1963, la trecerea Gibraltarului, și al treilea în 1964, în Marea Roșie...

— Ce vă place la meseria dumneavoastră?

— Tot! Marea, oamenii, spiritul colectiv foarte puternic, curajul, calmul, prezența de spirit. Acestea sînt însușiri care, dacă nu le ai la început, le dobîndești pe parcurs. Și înseamnă foarte mult...

— Vă place răsăritul soarelui?

— Da... Timp de un an de zile l-am tot privit. În diferite ipostaze. Dar cel mai frumos a fost unul, în Marea Roșie. Eram cu vasul în ancoră și mă gîndeam să pescuiesc corali...

— Sînt frumoși coralii în apă?

— Imaginați-vă un templu cu coloane la care adăugați refracția luminii. E ceva de basm... dacă basmele sînt colorate! Dar vă spuneam de răsăritul soarelui. De fapt, soarele răsare mult mai devreme decît se știe. Un fel de „dichis“ al soarelui pînă să se arate. Există întîi o perioadă de crepuscul solar — cînd soarele se află la —6°. Mai există apoi un alt crepuscul, civil, cînd soarele se află la —3°. Apoi apare raza verde, o străfulgerare luminoasă, cînd soarele se află pe orizont. Apoi apare o lumină difuză, după care începe să se arate discul soarelui. E o lumină vie ca o tresărire. Din acest moment începe ceea ce numim noi răsăritul soarelui.

— „Dichisul“ ăsta al soarelui pînă la apariție are ceva din munca și strădaniile omului. Din tot ce acumulează, din tot ce face, pentru ca în viață, să poată intra cît mai devreme, pe poarta principală cu tot ce are mai bun, mai frumos... Asemeni răsăritului de soare...

Elena SKIBINSKI

PIONIERI ȘI ȘCOLARI,
La școală, în excursii
Și-oriunde poposiți
Citiți! Citiți! Citiți!
„SCÎNTEIA PIONIERULUI“

Publică:
● REPORTAJE ● VERSURI ● POVESTIRI ÎN IMAGINI ● SUPLIMENT PERIODIC „MICA BIBLIOTECĂ“ ● CUVINTE ÎNCRUCIȘATE ● FOTOREPORTAJE ● SCRISORI DIN VIAȚA ȘI ACTIVITATEA VOASTRĂ.

SOARE CĂLĂTOR

Soarele colindă orașul, împrejurimile. Învelește copacii romboidali în poleială de lumină. În văzduh plutește strălucirea lui albă, orbitoare. Este iarnă. Soarele s-a oprit deasupra unei străzi și privește cum înaintează impunător un camion, cum trece grațioasă o limuzină. Apar doi băieți cu mers elastic. Pentru că la doi pași se află munții, putem crede că acești băieți se duc să schieze. O să fie minunat. S-ar putea spune : veselie în spirale albe. Chiar așa ni se arată pe munte urmele tăiate de zborul tălpigelor lungi.

Dar nu este numai iarnă, e și primăvară, și vară, și toamnă. Anotimpurile însoțesc deopotrivă călătoria veselă a soarelui.

Acum, își împletește razele cu linia geometrică a macaralelor. În clipa următoare, rîde deasupra blocurilor care parcă se înalță spre el, să-l îmbrățișeze. Apoi, soarele se oprește cuminte și grav în grădina școlii unde copiii îngrijesc florile.

Și iată că drumețul nostru a zărit o casă lîngă șosea. Dinăuntru se auzeau glasuri cristaline. S-a apropiat curios de fereastre. Și-a lipit fruntea de geam și cu razele jucăușe s-a uitat într-una din încăperi. Mai mulți copii lucrau la o masă. Ei desenau cu creionul pe linoleum, apoi sculptau cu migală liniile trase în creion. Puneau peste desenele în relief cerneală neagră imprimînd imaginile pe foi albe. Soarele a cercetat îndeaproape aceste linogravuri, și-a zărit în ele chipul și întreaga poveste a călătoriei sale. Chiar dacă nu-i apărea pretutindeni fața plină, surizătoare, își recunoștea lumina care plutea pe foile cărților citite, pe lentila microscopului... Își trimitea razele pînă în adîncurile pămîntului, unde oamenii munceau harnici, încărcînd vagonetele cu aurul negru.

Soarele era fericit, era mîndru, ca și cînd ar fi spus: „Peste tot sînt prezent, cu mine este comparată bucuria, veselia, mulțumirea".

Să nu vă închipuiți că soarele a devenit încrezut. Nu, și-a dat seama că această călătorie a lui este o comparație, că el este un personaj metaforic. A poposit aici, la Casa pionierilor din Petroșeni, printre copiii lingogravuriști și a urmărit cum numai din două culori, copiii redau viața pe care o trăiesc, asemuind-o cu soarele.

Margareta MICU

„Blocuri noi" — linogravură de Tătaru Mioara, clasa a IV-a, Școala generală nr. 5, Petroșeni.

„Minerul" — linogravură de Roman Adrian, Liceul Petroșeni.

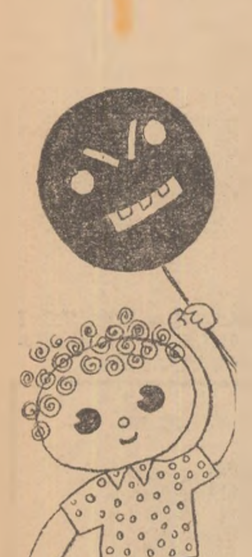

„Peisaj marin" — linogravură de Fodor Ștefan, clasa a IV-a Școala generală nr. 1, Petroșeni.

„Șoseaua principală" — linogravură de Bejan Traian, clasa a VI-a, Școala generală nr. 1, Petroșeni.

TAINA CETĂȚII

Expediția a pornit la drum. Pînă și Mitică cel leneș sau Marian fricosul, n-au rezistat tentației de a coborî în galeria subterană... Razele palide ale lanternelor înaintează prin misterioasele săli spre extraordinare descoperiri arheologice. Pe dinaintea ochilor trec stive de coifuri și scuturi, lucește aurul vechi al monezilor romane, se desprind din întuneric chipurile de piatră ale statuilor. Atenție mărită la primejdiile ce pîndesc după fiecare colț ! Nu cumva să atingeți stăvilarul cascadei : o clipă de imprudență și vom fi inundați de valuri. Dar ce-i asta ? Doar am învățat la științele naturii că dovlecii cresc la suprafața solului. De cînd au pretenția să se plimbe înfășurați în cearceaf ? Tot ce se poate ca isteţul Pirpirică să fi pus la cale o farsă, pentru fratele lui mai mare. Asa-i trebuie lui Marian, că prea se arată viteaz, cînd e vorba să-i necăjească pe cei mici ! Dar parcă numai el a primit o lecție despre adevăratul curaj ? Și celorlalți prieteni ai lui nemaipomenitele peripeții le-au prilejuit o sumedenie de învățăminte.

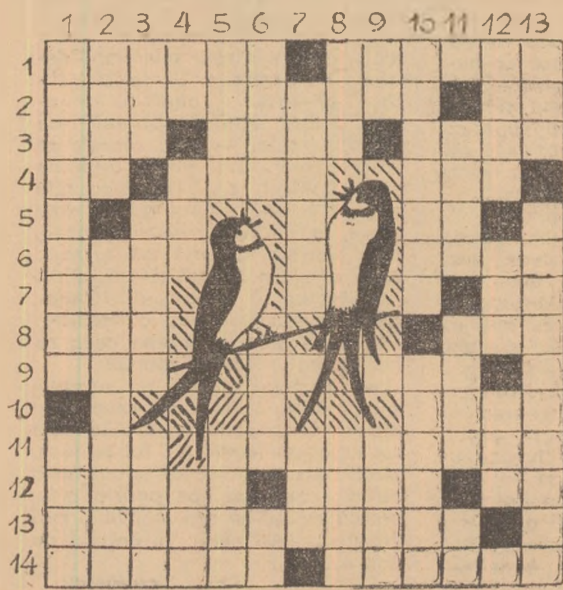
Ar fi interesant să urmăriți voi înșivă povestea fiecăruia dintre eroi. Dar iată, ei pleacă, nerăbdători să anunțe descoperirea la Muzeul orașului, luminile de pe scena Teatrului de păpuși din Baia Mare se sting, iar piesa „TAINA CETĂȚII" de ALEXANDRU BILINSKI ia sfîrșit.

Spectatorilor nu le mai rămîne decît să aplaude !

Mihaela OȘANU

A venit iar primăvara

ORIZONTAL : 1) Autorul versurilor : Cîntăreața dulce-n grai. / Cea numită „perla / Cîntăreților din mai", / dulce va doini din nai / Multe doine, mierlă („Concertul primăverii") — Nici prea frig și nici prea cald : ca-n zilele primăverii. 2) Autorul versurilor : „În fund pe cer albastru, în zarea depărtată, / La răsărit sub soare, un negru punct s-arată ! / E cocostîrcul tainic în lume călător, / Al primăverii dulce iubit prevestitor" („Oaspeții primăverii") — Notă muzicală. 3) Animal acvatic — Dispare sub caldele raze ale soarelui de primăvară — Martie, aprilie, mai... 4) Din primăvară-n primăvară — Lucrare agricolă de primăvară — Curelușă de meșină. 5) Sandu Popescu — S ! 6) Acesta (reg.) — Localitate în Elveția. 7) Particulă în gramatică — Anton Pann. 8) Rodul semănăturilor — Cîntecul greierului. — 9) Orășel în Olanda — Cută ! 10) Poet clujean, autorul versurilor intitulate „Poezie de mai". 11) Ansamblu de voci — Se-ntorc în țara noastră o dată cu primăvara, mereu în aceleași cuiburi. 12) Scurtă plimbare — „Trufanda de primăvară" care zburdă pe cîmpii — Negație. 13) Urmează după acțiunea din frumoasa strofă de Victor Tulbure cu care începe poezia „Primăvara" : „Mugurul, în strîmta-i închisoare / A plesnit pe creanga unui pom. / De aceea-n parcul de tractoare / N-a dormit aseară nici un om." 14) Dulceața florilor căutată de harnicile albine — Renumit compozitor, violonist, pianist, dirijor și pedagog român, mare iubitor al naturii.

VERTICAL : 1) Scriitor clasic român, dramaturg, prozator și publicist, autorul pamfletului „1907. Din primăvară pînă-n toamnă" — Plantă care înflorește pe la sfîrșitul primăverii. 2) Țiglă — Își deschid porțile o dată cu sosirea primăverii (Hai, băieții !) 3) Gol — Primăvara o pornesc spre munte — Pericol. 4) Bec ! — Nu mai îngheață primăvara — Tot (reg.). 5) Ca fulgul — „Motorul" bărcilor (sing.) 6) Piesă de mașină — „Primăvara" păsărilor — Perio ! 7) Primăvara renaște la viață — Negație franțuzească. 8) Comandament (abr.) — Partea de jos a infernului după descrierea lui Dante. 9) Măsură agrară — Autorul poeziei „Noapte de primăvară" care se sfîrșește cu strofa :

„Ciupercile roșcate cu albi pistrui pe chică, / împutrezit, frunzișul de toamnă îl ridică, / și-nvie-un fir de rouă tot cerul, sub tulpină, / că intră primăvara năvală în grădină". 10) Flori de primăvară — Sînt în primăvara vieții (fem.) 11) Ies din hibernare o dată cu primăvara — Primăvara le dispar „căciulile" de zăpadă — Exist. 12) Cutie de vot — Unul dintre primii pomi fructiferi care înflorește primăvara — „Liliac...", titlul unui tablou de celebrul pictor francez Eduard Manet (1832—1883). 13) Arbore cu flori foarte mirositoare — Autorul versurilor : „După-atîta frig și ceață / Iar s-arată soarele. / De-acum nu ne mai îngheață / Nasul și picioarele !" („Primăvară").

DICȚIONAR la îndemînă : IRA, CIMO, EDE, CAMA, DITE.

Mihai PĂTRAȘCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361